

VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB

Mátyás B. Ferenc

Dagerrotípia

ablakomat nincs
miért kitárni
a szomszédok is
szegény emberek
szívverésem olykor
könnyet köpül
s csak hüledezhetek
mint örömfelejtő ostoba
hozott-e valahova sorsom
vagy pusztán sehova -

igaz
utcánk aszfaltozott
minden kerítés mögött
címeztek laknak
havonta jár a postás
amíg csak meg nem halnak
estéknént könnyű lányok
vonulnak mint tavaszi illatok
hajnalra haza lengenek
akár a sóhajok -

szélirányból
fekete por pereg
teraszomon akaratlanul
kokszot termelek
csak vágott virág
él itt ünnep/másnapig
a szomszéd kurva
dobálja kertembe át
bűnös csokrait -

így élek
Budapesten
a természet hátsóudvarán
a lég minden madarát
az égről letiltanám
ne sugallják unos-untalan
szárnyatlan lény vagyok
végsőkig haszontalan ember
a kiszolgáltattot -

(2015. december 3.)

A ROVATOT SZERKESZTI: KIRSCHNER PÉTER

ÚTRAVALÓ

Hidvégi Violetta

Elkísér az úton. Női és férfi táskába egyaránt belefér. Férfinak talán zsebébe is. Mégis este olvastam az ágyban, két fekvésben, hogy tovább tartson. Vége lett, de nem hagyott el. Volt, amit már ismertem. Közös programokról hazafelé sétálva, hallgattam a történeteket. Leírtad? Persze. És? Ellopták. Mit? A számítógépet. Írd le újra! Írom.

Ágas-bogas családfa. Mit fa, erdő. Jöttek messziről, mentek még messzebb önszántukból. Vitték, mások döntése szerint. Nem tért haza, pedig várták. Sírja sincs, csak az emléke és az épületei. Hazatért. Dolga volt: gyermeknemzés, forradalomcsinálás. Ha nem így történik, most nem olvashatnánk, vagy nem ilyen világban élhetnék, vagy a világ ítélne rólunk másképpen. Elment. Engedték, de csak őt. Gyerekeket nem. Küldött pénzt, majd megérkezett ő maga is. Visszavárta lánya és édesanyja. A lány megnőtt, utazott. Nyugatra, délre, keletre. Megnézte, megmászta, kibírta, az orosz-lán életben hagyta. Lealkudta. Felvette. Szép. Halványlila száriban, fekete-fehérben.

Otthonos könyv. Úgy vettem magamra, mint egy édesanyám által kötött kabátot. Egyidősek vagyunk. Jó, én másfél évvel előbb leszek nyugdíjas. Irigyl is érte rendszeren. A mi édesanyáink kötöttek, varrtak. Tárgyasult anyai ölelés, attól olyan jó meleg. Szabadidő hasznos eltöltése. Mert nem fizetünk azért, amit magunk is. Mert nincs miből. Szegénység? Másnak, lehet. Nekünk szabadság és nevetés. Mintegy két évtizeddel ezelőtt egy téli napon bevásárlásból jöttünk haza, mikor megcsúsztam a jégen és elestem. Derékszögben ülök a földön kezemben a zsákmánnyal, és nem bírok mozdulni. Jobbról és balról egy-egy táskában az alapvető élelmiszerek: tej és vörösbort. Az utóbbi gyógyszer vérszegénység ellen. Én ott alant, felettem lányom riadt tekintete. Fel tudsz kelni? Látom magam kívülről. Folyik a könnyem. Nem a fájdalomtól, a nevetéstől. Igen rögtön jövök, de előbb kinevetem magam magamból. Aggódás oldódik. Megyünk tovább.

Noémi családtagjai mindig továbbléptek. Tették, amit kellett, amit lehetett. Az asszonyok szültek sok gyermeket, gyakorolták a megtanult háztartásvezetést, konyhai tudományokat. Készítettek száz gombócot, csak úgy próbaképpen, vajon meddig. Százlábú gyerekseregnek csak estig. Balaton délelőtt, Balaton délután. Kiszív a víz és a nap. Vagy fogták a csirkét, és felturbózták. Az a szegény jószág zsírja aranyló fényében pulykának képzelhette magát, úgy kitömték. Tudod, kedves szárnyas, így sokkal többet érsz. A konyhai bűvészműtávkönyv olvasása közben számban érezttem édesanyám és nagymamám hasonló módon elkészített ételnek ízét. Hányas vagy? 54–55–56? Megmondom, mi a kedvenc ételed, ami gyermekkorodtól elkísér.